

— Olemme saaneet asunnon, Anna riemastuu. — Vebleskaja 6, niissä uusissa kerrostaloissa, tiedäthän. Jeremenko nyökkää. Hän on ajanut rakennustyömaan ohi monta kertaa ja on ottanut hieman asioista selvää. Rakennusvirastossa kun on vielä henkilöitä, jotka hän tuntee komissaarin ajoiltaan. Saveljev esimerkiksi. Tämä olikin vastannut heti hänen puhelinsoittoonsa ja ottanut hänet vastaan vieläpä samana päivänä. Tupakansavu Saveljevin työhuoneessa oli tuhtia, kun suupielessä kärysi tuon tuostakin uusi pienmustaa nokikatkuu Belomor. — Riikaan tehdään kymmentä elementtitaloa, Saveljev myönsi. — Paperilla. Jeremenko naurahti. Neuvostoliitossa kaikki tapahtui paperilla. Valitettavasti ne usein jäivätkin paperille. Papereihin uskottiin ja papereilla asiat saatiin näyttämään miltä haluttiin. Asuminen vain ei käynyt paperilla, sitä varten on saatava asunto, jossa on lattia, seinät ja katto. Seuraavaksi Jeremenko oli kokeillut kepillä jäätä. Pannut hakemuksen puolueen asutuslautakuntaan ja mennyt tapaamaan sen puheenjohtajaa, Kriveljenkoa. — Miten miellyttävää, käykää vain peremmälle, Kriveljenko oli makeillut, kun ei oikein tiennyt mistä nyt tuuli. — Teidän eristysaikanne on loppumassa ja teidän hakemukseenne on, olen ymmärtänyt, suhtauduttu korkealla tasolla myönteisesti. Minulla onkin ilo kertoa, että voitte saada puoluekaadereille tarkoitetun kolmen huoneen asunnon. Pientä tekemistähän tässä on vielä, mutta lähitulevaisuudessa, ainakin viimeistään sitten kun sosialismin maailmanvalloitus on päätepisteessään, hän hihitti sutkaukselleen. Kunnes keskustelu oli hyytynyt siihen yhteen ja samaan. — Ei, emme ole avioliitossa, Jeremenko tunnusti. — Tehän olitte erityisajalla, mutta tilanne on nyt muuttunut. Kaikki on niin kovin toisin. Tiedättehän? Suojasää ja sitä rataa. Jeremenko oli hämmentynyt. Oliko hänet rehabilitoitu? Hän ei kuitenkaan sanoisi Annalle mitään, jos tuloksena olisi taas vain se sama pettymys kuin aikaisemminkin. Jos asunto tulee, se on hyvä, jos ei, kukaan ei menettäisi mitään jos asia pidettäisiin hys hys. Anna olisi haltioissaan, naapurit kättelisivät ja aurinko paistaisi hieman kirkkaammin kuin ennen, jos sitten kuitenkin... Havahtuminen todellisuuteen on karu. Anna vain paasaa ja paasaa. Ulkona kolistelee raitiovaunu. Seinäkello on pysähtynyt mutta hellalla poriseva kattila jatkaa tärinäänsä. Virallisen tarinan mukaan ne, joiden kunnia palautetaan, saavat valtiolta pienen korvauksenkin. Suurista summista ei ole kysymys, mutta korvaus on korvaus. Leninin nyrkinkokoinen pysti tuijottaa pujoparta ojossa Jeremenkoa. Anna on liimannut pienoispatsaan jalustaan pieniä kukkasia, koska sosialismin tulevaisuus saisi hänen mukaansa olla nykyisyyttä kauniimpi. — Ihan totta, kaikki on uutta ja asunnossa on oma kylpyhuonekin. Käytävä yhdistää pienet huoneet toisiinsa. Niiden välillä ei ole ovia, minä kävin jo katsomassa. Makuuhuoneeseen päästäkseen on lisäksi käveltävä olohuoneen läpi, mutta ei se haittaa, Anna huokaisee. Niin, makuuhuone. Annan takamus on kuin maailman puolikas ja hame niin heppoinen, että tuuli sitä nostaessaan aina herättää Jeremenkossa sen eläimen, jonka voimalla hän oli rynninyt puoluetehävissä eteenpäin ja jonka kuoltua pudonnut kuin kivi. Jeremenko tuntee hien nousevan otsalleen. — Pyörälläkö sinä siellä kävit? — Hölmö. Minä kävelin. Ei vauva vielä niin paljon paina. Tässä menee vielä kuukausi synnytykseen. Hyvää se vain tekee selälle. Uudet hikipisarot tunkevat Jeremenkon huokosista kuin kusiaiset pesästään. Ilman vauvaa asunnolle saisi heittää hurlumheit, mutta vauvan kanssa elämästä tulee takuulla entistäkin tiukempaa. On vaikeata, suorastaan mahdotonta päätää, kumpi on parempi vaihtoehto.